

Ісаія. Глава 35

Тарас Шевченко

(Подражаніє)

Радуйся, ниво неполита!я!

Радуйся, земле, не повита!я

Квітчастим злаком! Розпусти!сь,

Рожевим крином процвіти!

І процвіте!ш, позеленіе!ш,

Мов Іорданові святиє

Луги зелені, берегі!

І честь Кармілова і слава

Ліванова, а не лукава,

Тебе укриє дорогим,

Золототканим, хитрошитим,

Добром та волею підбитим,

Святим омофором своїм.

І люде темні, незрячі,

Дива Господні побачать.

І спочинуть невольничі

Утомлені руки,
І коліна одпочинуть,
Кайданами куті!
Радуйтеся, вбогодухі,
Не лякайтесь дива, —
Се Бог судить, визволяє
Долготерпеливих
Вас, убогих. І воздає
Злодіям за злая!
Тойді, як, Господи, святая
На землю правда прилетить
Хоч на годиночку спочить,
Незрячі прозрять, а кривие,
Мов сарна з гаю, помайнують.
Нічим отверзуться уста; /284/
Прорветься слово, як вода,
І дебрь-пустиня неполита,
Зцілющою водою вмиता,

Прокинетесь; і потечуть
Веселі ріки, а озера
Кругом гаями поростуть,
Веселим птаством оживуть.
Оживуть степи, озера,
І не верстовії,
А вольнії, широкії,
Скрізь шляхи святії
Простеляться; і не найдуть
Шляхів тих владики,
А раби тими шляхами
Без гвалту і крику
Позіходяться докупи,
Раді та веселі.
І пустиню опанують
Веселії села.